

כי תבוא בשלום...

והיה כי תבוא אל הארץ הנעלה,
 אשר ה' אלוקיך נותן לך נחלה,
 ולקחת מראשית כל פרי האדמה,
 משבעת המינים (לא, לא אשכולית אדומה!)

ושמת בטנא את כל הסחורה,
 והלכת אל המקום – אל בית הבחירה.
 רק בארץ-ישראל אנחנו מוקירים
 את תודתנו לאל במצוות ביכורים.

העיתוי שנקבע על פי ההלכה –
 חג השבועות, זה מועד התהלוכה.
 אפילו בקיבוצי השומר הצעיר,
 לחגוג הביכורים זה מובן ונהיר.

ובאת אל הכהן בימים ההם
 (גם אם יש תור – אל תתלהם!)
 ולקח הכהן הטנא מידך,
 והניחו לפני מזבח ה' אלוקיך.

וענית ואמרת לפני ה' אלוקיך,
 מקרא ביכורים – זו המצווה שלפניך:
 תולדות ישראל הן מותחן וגם דרמה,
 ארמי אובד אבי נִיָּד מצרימה.

וירעו אותנו המצרים ויענונו
 (פי מאה ממה שעבר וענונו).
 ויתנו עלינו עבודה קשה,
 ונזעק אל ה' שינקום ברשע.

ויוציאנו ממצרים ביד חזקה
 ובזרוע נטויה (בצורה חלקה).
 וייתן לנו את הארץ הזאת,
 זבת חלב ודבש, בה לחזות.

ועתה הבאתי את ראשית הפרי,
 בלי הבורא זה בלתי אפשרי:
 שלא יחשוב האדם שבזכותו היכול,
 ושליכולת האנושית אין ממש גבול.

ולכן בהבאת הביכורים הוא מצהיר,
 שלא הוא האחראי ליכול המזהיר.
 הכול בזכותו של האל משמים,
 שדאג לתבואה, לשמש ולמים.

מצווה נוספת היא מצוות מעשר,
 לוודא שללוי דבר לא חסר.
 ונתת ללוי, ליתום ולאלמנה,
 וגם לגר זָכֹר נא לדאוג למנה.

והיה ביום אשר תעברו את הירדן,
 אבנים גדולות תקים ובסיד אותן תלבן.
 וכתבת עליהן את כל דברי התורה,
 ובהר עיבל תוצב לבסוף היצירה.

את טקס הברכות והקלות ננהל,
 בהר גריזים ועיבל, מצוות הקהל:
 ארור מְקַלָּה אביו ואמו,
 ארור מְשַׁגֶּה עיוור מדרכו.

ארור מטה משפט גר ויתום,
 ארור לוקח שוחד איום.
 וכל אחד בראשו אז הנהן,
 ואמר כל העם ביחד: "אמן".

הקשר בין ישראל לבורא העולם,
 קרבה, אהבה ומחויבות של כולם.
 דברי הברית הלא הם כתובים,
 בפרשת השבוע הבא, ניצבים...

אייל לר

